EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

6. november 2008 *

Kohtuasjas C-381/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Conseil d'État (Prantsusmaa) 4. juuni 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 8. augustil 2007, menetluses

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

versus

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans, kohtunikud J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (ettekandja) ja L. Bay Larsen,

kohtujurist: J. Mazák,
kohtusekretär: ametnik B. Fülöp,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades kirjalikus menetluses ja 26. juuni 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades märkusi, mille esitasid:

– Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS, esindaja: ühingu asejuhataja P. Jeanson,

– Prantsusmaa valitsus, esindajad: G. de Bergues ja A.-L. During,

– Itaalia valitsus, esindaja: I. M. Braguglia, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

– Madalmaade valitsus, esindaja: M. de Grave,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: S. Pardo Quintillán ja J.-B. Laignelot,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. veebruari 2006. aasta direktiivi 2006/11/EÜ teatavate ühenduse veekeskkonda lastavate ohtlike ainete põhjustatava saaste kohta (ELT L 64, lk 52) artikli 6 tõlgendamist.

2 Conseil d'État esitas käesoleva eelotsusetaotluse Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS – esitatud pädevuse piiride ületamise tuvastamise hagide raames, milles paluti tühistada eeskätt 17. juuli 2006. aasta dekreet nr 2006-881, millega muudeti 29. märtsi 1993. aasta dekreeti nr 93-743 3. jaanuari 1992. aasta seaduse nr 92-3 vee kohta artikli 10 kohaselt loa või deklareerimise korrale alluvate tegevuste nimekirja kohta ja 29. aprilli 1994. aasta dekreeti nr 94-354 vee jaotusalade kohta (*Journal Officiel de la République Française*, edaspidi „*JORF*", 18.7.2006, lk 10786), ning 27. juuli 2006. aasta dekreet nr 2006-942, millega muudetakse klassifitseeritud rajatiste nimekirja (*JORF*, 29.7.2006, lk 11336).

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigus

3 Direktiivi 2006/11, mida selle artikli 1 punkti a kohaselt kohaldatakse eeskätt maismaa pinnavee suhtes, milleks on artikli 2 punkti a kohaselt „kogu seisev või voolav pinnavesi ühe või mitme liikmesriigi territooriumil", põhjendustes 6–8 on sätestatud järgmist:

„(6) Selleks et tagada ühenduse veekeskkonna tõhus kaitse, on vaja koostada esimene nimistu, edaspidi „I nimistu", kuhu tuleks aineid valida nende mürgisuse, püsivuse ja bioakumuleerumisvõime põhjal ja kust tuleks välja jätta bioloogiliselt ohutud või kiiresti bioloogiliselt ohututeks aineteks lagunevad ained, ning samuti teine nimistu, edaspidi „II nimistu", kuhu kuuluksid ained, millel on veekeskkonnale kahjulik mõju, mida on siiski võimalik piirata konkreetsele alale

ja mille ulatus sõltub suubla omadustest ja asukohast. Nende ainete juhtimine keskkonda peaks toimuma eelnevate lubade alusel, kus oleksid kindlaks määratud heitveenormid.

(7) Keskkonna saastamine I nimistus nimetatud ohtlike ainetega tuleb lõpetada. […]

(8) II nimistusse kuuluvate ainete põhjustatud veereostust on vaja vähendada. Selleks peaksid liikmesriigid käivitama programme, mille lahutamatuks osaks on veekeskkonna kvaliteedi standardid, mis määratakse kindlaks kooskõlas nõukogu direktiividega, kui need on olemas. Kõnealuste saasteainete heitveenorme tuleks arvutada neid keskkonna kvaliteedi standardeid arvestades."

4 Direktiivi 2006/11 artikkel 3 sätestab:

„Liikmesriigid võtavad asjakohaseid meetmeid artiklis 1 osutatud vete reostamise lõpetamiseks I lisa I nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ohtlike ainetega (edaspidi „I nimistu ained") ning samade vete reostamise piiramiseks I lisa II nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ohtlike ainetega (edaspidi „II nimistu ained") kooskõlas käesoleva direktiiviga."

5 Direktiivi 2006/11 artikli 6 kohaselt, mille sõnastus on identne nõukogu 4. mai 1976. aasta direktiivi 76/464/EMÜ teatavate ühenduse veekeskkonda lastavate ohtlike ainete põhjustatava saaste kohta (EÜT L 129, lk 23; ELT eriväljaanne 15/01, lk 56), mis tunnistati kehtetuks direktiiviga 2006/11, artikli 7 sõnastusega:

„1. Artiklis 1 osutatud vete II nimistu ainetega reostamise vähendamiseks loovad liikmesriigid programme, mida nad rakendavad eelkõige lõigetes 2 ja 3 osutatud viisidel.

2. Iga artiklis 1 osutatud vetesse juhitava heite jaoks, mis võib sisaldada II nimistu aineid, on vaja asjaomase liikmesriigi pädeva asutuse eelnevat luba, milles on sätestatud asjakohased heitveenormid. Sellised normid peavad põhinema keskkonna kvaliteedi standarditel, mis määratakse kindlaks lõikes 3 sätestatud viisil.

3. Lõikes 1 osutatud programmid hõlmavad veekeskkonna kvaliteedi standardeid; need määratakse kindlaks kooskõlas nõukogu direktiividega, kui need on olemas.

[…]”.

6 Direktiivi 2006/11 artiklites 3 ja 6 viidatud ning direktiivi I lisas esitatud aineliikide ja -rühmade II nimistu punktis 8 viidatakse hapnikusisaldust ebasoodsalt mõjutavatele ainetele, eriti ammoniaagile ja nitrititele.

7 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (EÜT L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 15/05, lk 275; edaspidi: „vee raamdirektiiv"), mis võeti vastu enne direktiivi 2006/11, kuid mille sätted asendavad vee raamdirektiivi artikli 22 lõike 2 kohaselt direktiivi 2006/11 sätteid alates 22. detsembrist 2013, artiklis 11 on sätestatud:

„1. Iga liikmesriik tagab iga valglapiirkonna või tema territooriumile jääva rahvusvahelise valglapiirkonna osa jaoks meetmeprogrammi kehtestamise, võttes arvesse artikli 5 alusel nõutavate analüüside tulemusi, et saavutada artiklis 4 kehtestatud eesmärke. […]

2. Iga meetmeprogramm hõlmab lõikes 3 osutatud põhimeetmeid ning vajaduse korral täiendavaid meetmeid.

3. „Põhimeetmed" on miinimumnõuded, mida tuleb järgida, ning need koosnevad järgmisest:

[…]

g) punktreostusallikast lähtuvate heidete puhul, mis võivad põhjustada reostust, eelneva reguleerimise nõue, nagu näiteks saasteainete vetteviimise keeld, või eelloanõue või registreerimise nõue, mis põhineb üldistel siduvatel eeskirjadel, millega sätestatakse heidete kontroll asjaomaste saasteainete suhtes, sealhulgas artiklite 10 ja 16 kohased kontrollimeetmed. […]

[…]”.

8 Vee raamdirektiivi artikli 22 lõike 3 punktis b sisaldub järgmine üleminekusäte:

„direktiivi 76/464/EMÜ artiklit 7 kohaldades võivad liikmesriigid rakendada käesolevas direktiivis sätestatud põhimõtteid reostusprobleemide ja neid põhjustavate ainete kindlakstegemiseks, kvaliteedistandardite kehtestamiseks ja meetmete vastuvõtmiseks.”

Siseriiklik õigus

9 Jaos pealkirjaga „Vesi ja veekeskkond” sisalduvad keskkonnaseadustiku sätted, mis käsitlevad rajatisi, ehitisi, töid ja tegevust puudutavaid lubasid või nende deklareerimist ja mille eesmärk on selle seadustiku artikli L. 211-1 kohaselt veevarude tasakaalustatud ja säästev majandamine, mis tagab muu hulgas vee kaitse ning võitluse mis tahes saaste vastu. Keskkonnaseadustiku artikkel L. 211-2 näeb eeskätt ette, et pinnavee kvaliteedi säilitamise ja jaotuse üldised eeskirjad määratakse kindlaks Conseil d’État dekreediga. Selle artikli kohaselt määratakse nendes üldistes eeskirjades kindlaks eeskätt kvaliteedistandardid ja kvaliteedi taastamiseks ning säilitamiseks vajalikud meetmed; tingimused, mille esinemisel võivad olla keelatud või reguleeritud heited, äravool, vette juhtimine, ainete otsene või kaudne vette laskmine ja üldisemalt mis tahes toimingud, mis võivad mõjutada vee ja veekeskkonna kvaliteeti; samuti tingimused, mille esinemisel võib olla kohustuslik võtta kvaliteedi säilitamiseks vajalikud meetmed. Lisaks nendele üldistele eeskirjadele määratakse keskkonnaseadustiku artikli L. 211-3 kohaselt riigiülesed või teatud territooriumi osa puudutavad ettekirjutused samuti kindlaks Conseil d’État dekreediga.

10 Keskkonnaseadustiku artikkel L. 214-1 sätestab:

„Artikleid L. 214-2–L. 214-6 kohaldatakse rajatiste suhtes, mida ei ole nimetatud klassifitseeritud rajatiste, ehitiste, tööde ja toimingute nimekirjas ning mis on ette võetud muul kui kodumajapidamise eesmärgil era- või avalik-õiglusliku füüsilise või juriidilise isiku poolt ning mis tingivad […] kas pideva või juhusliku ja isegi mittesaastava heite, äravoolu, vette juhtimise, ainete otsese või kaudse vette laskmise."

11 Keskkonnaseadustiku artikli L. 214-2 esimese lõigu kohaselt:

„Artiklis L. 214-1 viidatud rajatised, ehitised, tööd ja toimingud määratakse kindlaks nimekirjas, mis kehtestatakse Conseil d'État dekreediga pärast Comité national de l'eau arvamuse ärakuulamist ning need allutatakse loa saamise või deklareerimise nõudele vastavalt nendega seonduvale ohule ning nende mõju tõsidusele veevarudele ning veeökosüsteemile, arvestades eeskätt vee ja veekeskkonna kaitseks kehtestatud alade ja perimeetrite olemasoluga."

12 Keskkonnaseadustiku artikkel L. 214-3 sätestab:

„I. Haldusasutuselt peavad loa saama need rajatised, ehitised, tööd ja toimingud, mis võivad olla ohtlikud rahvatervisele ja avalikule julgeolekule, takistada vete vaba äravoolu, vähendada veevarusid, suurendada oluliselt üleujutuste riski, kahjustada tõsiselt veekeskkonna kvaliteeti või mitmekesisust ja eeskätt kalasid.

[…]

II. Deklareerimise nõue kehtib selliste rajatiste, ehitiste, tööde ja toimingute suhtes, mis endas eelnimetatud ohtu ei kätke, kuid mille puhul tuleb sellegipoolest järgida artiklite L. 211-2 ja L. 211-3 alusel kehtestatud ettekirjutusi.

Conseil d'État poolt dekreediga määratud tähtaja jooksul võib haldusasutus keelata kavatsetava tegevuse, kui näib, et see ei ole kooskõlas vete korraldamise ja majandamise põhikava või vete korraldus- ja majandamiskava sätetega või kui see kahjustab artiklis L. 211-1 nimetatud huve niivõrd tõsiselt, et ükski ettekirjutus ei võimalda seda heastada. Töid ei tohi alustada enne selle tähtaja möödumist.

Kui artiklis L. 211-1 nimetatud huvide järgimine ei ole artiklite L. 211-2 ja L. 211-3 alusel kehtestatud ettekirjutuste rakendamisega tagatav, siis võib haldusasutus mis tahes hetkel kehtestada määrusega kõik vajalikud eri ettekirjutused.

[…]"

13 Keskkonnaseadustiku artiklid R. 214-32–R. 214-40 sisaldavad deklareerimise nõudele allutatud tegevuse suhtes kohaldatavaid sätteid. Viidatud artiklitest esimese kohaselt tuleb deklaratsioon saata asjaomase departemangu prefektile või asjaomaste departemangude perfektidele; deklaratsiooni saamisele järgneva 15 päeva jooksul saadab prefekt sama seadustiku artikli R. 214-33 kohaselt juhul, kui deklaratsioon on puudulik, deklaratsiooni esitajale kättesaamise kinnituse, milles ta viitab puuduvatele dokumentidele või teabele, või juhul, kui deklaratsioon on nõuetekohane, kättesaamise kinnituse, milles on märgitud kas kuupäev, millal keelamata jätmise korral võib kavatsetava

tegevusega alustada, või see, et tegevust võib alustada kohe, sest seda ei keelata. Samas sättes on ette nähtud, et sellele kättesaamise kinnitusele on vajaduse korral lisatud koopia kohaldatavatest üldistest ettekirjutustest. Prefektile deklareerimise nõudele alluva tegevuse keelamiseks ette nähtud ajavahemik on sätestatud selle seadustiku artiklis R. 214-35 ning selleks on kaks kuud nõuetekohase deklaratsiooni saamisest.

14 Asjaomased rajatised, ehitised, tööd ja toimingud tuleb keskkonnaseadustiku artikli R. 214-38 kohaselt ehitada, teha ja käitada kooskõlas deklaratsiooni toimikuga ning vajadusel selle seadustiku artiklites R. 214-35 ja R. 214-39 nimetatud eri ettekirjutustega. Viimati nimetatud artiklis on ette nähtud, et rajatisele kohaldatavate ettekirjutuste muutmist võib deklaratsiooni esitaja taotleda prefektilt, kes otsustab määrusega, ning ettekirjutuste muutmise võib otsustada ka prefekt iseseisvalt nimetatud seadustiku artikli L. 214-33 lõike 2 kolmanda lõigu alusel. Lisaks sellele näeb sama seadustiku artikkel R. 214-40 ette, et mis tahes muudatustest, mida deklaratsiooni esitaja otsustab deklareeritud projekti teha ning mis tingivad esialgse deklaratsiooni toimiku elementide olulisi muudatusi, tuleb enne nende realiseerimist teatada prefektile, kes võib nõuda uue deklaratsiooni esitamist, millele kohaldatakse samu vorminõudeid, nagu esialgsele deklaratsioonile.

15 Dekreediga nr 2006-881, mille tühistamist põhikohtuasjas taotletakse, muudeti oluliselt keskkonnaseadustiku artikli L. 214-2 lõikes 1 nimetatud nimekirja, mis on esitatud selle seadustiku artikli R. 214-1 lisana pealkirja all „Keskkonnaseadustiku artiklite L. 214-1–L. 214-3 kohaselt loa saamise või deklareerimise nõudele allutatud tegevuste nimekiri”. Selle nimekirja muudetud punkti 3.2.7.0 kohaselt kohaldatakse magevee kalakasvatuste (edaspidi: „kalakasvatus”) kui veepolitsei pädevusvaldkonda kuuluvate suhtes deklareerimismenetlust, samas kui nende suhtes kehtis varem kas loa saamise või deklareerimise nõue vastavalt sellele, kas nende kohta väljastati keskkonnamõju uurimus või teatis.

16 Muuseas, keskkonnaseadustiku artikli L. 511-1 kohaselt kohaldatakse selle seadustiku neid sätteid, mis käsitlevad keskkonnakaitseks klassifitseeritud rajatisi, nende rajatiste suhtes, mis võivad olla ohtlikud või avaldada ebasoodsat mõju eeskätt rahvatervisele, avalikule julgeolekule ning hügieenile, põllumajandusele ning samuti loodus- ja keskkonnakaitsele. Need rajatised on sama seadustiku artikli L. 511-2 kohaselt määratletud klassifitseeritud rajatiste nimekirjas, mille kohaselt on need allutatud kas prefektilt loa saamise või deklareerimise nõudele vastavalt ohule ja ebasoodsale mõjule, mida nende käitamine põhjustada võib.

17 Dekreediga nr 2006-942, mille tühistamist põhikohtuasjas samuti taotletakse, muudeti seda nimekirja. Sellest tulenevalt kohaldatakse keskkonnakaitseks klassifitseeritud rajatiste politsei pädevusvaldkonda kuuluvate kalakasvatuste suhtes loa saamise nõuet vaid siis, kui nende aastatoodang on üle 20 tonni.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS väidab, toetamaks Conseil d'État'le dekreetide nr 2006-881 ja 2006-942 tühistamiseks esitatud hagi, et viimati nimetatud dekreedid ei ole kooskõlas direktiivi 2006/11 artikli 6 sätetega.

19 Pärast selle märkimist, et kalakasvatuste heited sisaldavad ammoniaaki ja nitriteid, mis kujutavad endast II nimistu aineid, ning et direktiivi 2006/11 artikli 6 kohaselt tuleb selliseid aineid sisaldada võivate heidete jaoks saada eelnev luba, milles on sätestatud asjakohased heitveenormid, tuvastab eelotsusetaotluse esitanud kohus oma otsuses, et kui jätta välja need kalakasvatused, mille aastatoodang on üle 20 tonni ning mille suhtes

kehtib keskkonnakaitseks klassifitseeritud rajatisi käsitlevate õigusnormide kohaselt loa saamise nõue, siis kehtib kalakasvatuste kui selliste suhtes üksnes deklareerimise kord.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siiski, et sellise korra eesmärk on kalakasvatuste vähe saastavat laadi arvestades haldusmenetluste lihtsustamine ja kontrollimeetmete parem suunamine. Ta märgib, et prefektil on sellise korra raames õigus keelata tööd, mida ei saa alustada enne kahekuulise tähtaja möödumist; lisaks võib prefekt juhul, kui ta töid ei keela, kehtestada tehnilised ettekirjutused, mis võimaldavad kaitsta keskkonnaseadustiku artiklis L. 211-1 nimetatud huve; selleks võib ta eeskätt sätestada saastavate toodete heite piirväärtused. Ta leiab, et neil tingimustel on äärmiselt raske vastata küsimusele, kas direktiivi 2006/11 artiklit 6 võib tõlgendada nii, et see lubab liikmesriikidel sellise korra kehtestada.

21 Seetõttu otsustas Conseil d'État peatada nii tühistamishagi nende järelduste menetlemise, mis on esitatud dekreedi nr 2006-881 vastu, kuivõrd see näeb kalakasvatuste kui veepolitsei pädevusvaldkonda kuuluva suhtes ette deklareerimise korra, kui ka dekreedi nr 2006-942 peale esitatud tühistamishagi menetlemise ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas […] direktiivi 2006/11 […] artiklit 6 võib tõlgendada nii, et see lubab liikmesriikidel pärast keskkonna kvaliteedistandardeid hõlmavate veereostuse vähendamise programmide loomist vastavalt kõnesolevale artiklile, sätestada teatavate vähe saastavat laadi rajatiste osas deklareerimise korra, mis hõlmab eelnimetatud standardite meeldetuletamist ning haldusasutuste õigust keelata tegevuse alustamine või kehtestada asjaomasele rajatisele konkreetsed heite piirväärtused?"

Eelotsuse küsimus

22 Esitatud küsimusele vastamiseks tuleb esiteks märkida, et direktiivi 2006/11 eesmärk ei ole kehtestada selliste käitiste suhtes, mis võivad tingida ohtlike ainete laskmise veekeskkonda, nende käitiste iseloomulike tunnuste alusel mingit konkreetset korda – kas loakorda või deklareerimise korda. Selle direktiivi eesmärk on vastavalt eeskätt selle põhjendustele 6–8 ning artiklile 3 hoopis selle kohaldamisalasse kuuluvate vete I nimistu ainetega reostamise lõpetamine ning nende vete reostamise piiramine selliste II nimistu ainetega nagu ammoniaak ja nitritid. Direktiivi 2006/11 eesmärk ei ole seega kohustada liikmesriike võtma konkreetselt teatud käitistele või rajatistele kui sellistele kohaldatavaid meetmeid, kuid see kohustab liikmesriike võtma asjakohased meetmed ohtlikke aineid sisaldada võivatest heidetest tingitud reostamise lõpetamiseks või piiramiseks sõltuvalt nende ainete laadist.

23 Nii on II nimistu ainetega vete reostamise vähendamiseks direktiivis 2006/11 sätestatud eeskätt see, et liikmesriigid loovad programme, mis hõlmavad veekeskkonna kvaliteedi standardeid, mis määratakse kindlaks kooskõlas nõukogu direktiividega, kui need on olemas. Nende programmide rakendamise osas näeb nimetatud artikli 6 lõige 2 ette, et iga sellesama direktiivi artiklis 1 osutatud vetesse juhitava heite jaoks, mis võib sisaldada mõnda neist ainetest, on vaja asjaomase liikmesriigi pädeva asutuse eelnevat luba, milles on sätestatud asjakohased heitveenormid, mis põhinevad keskkonna kvaliteedi standarditel.

24 Teiseks tuleb rõhutada, et direktiiv 2006/11 ei näe ette ühtegi erandit artikli 6 lõikes 2 sätestatud reeglist. Seega ei näe see säte käesoleva kohtuotsuse punktis 22 esitatud põhjustel ette eristamist heidete allikaks olevatel käitiste vahel nende iseloomulike tunnuste alusel ja eelkõige selle alusel, kas need käitised on rohkelt saastavat või vähe saastavat laadi. Selles ei ole ette nähtud ka eristamist heite tähtsuse alusel. Seega saab

sellist deklareerimise korda, nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus oma küsimuses kirjeldab, lugeda direktiivi 2006/11 artikliga 6 lubatuks vaid siis, kui selle kohaselt peab pädev haldusasutus võtma iga heite puhul vastu otsuse, mida võiks käsitada eelneva loana selle artikli tähenduses.

25 Kuid lisaks sellele, et direktiivi 2006/11 artikli 6 lõikes 2 ette nähtud luba peab eelnema mis tahes II nimistu aineid sisaldada võivale heitele, peavad selles olema sätestatud asjakohased heitveenormid, mis põhinevad keskkonna kvaliteedi standarditel, mis on omakorda määratud kindlaks liikmesriigi poolt sama artikli lõigete 1 ja 3 kohaselt loodud programmis. Euroopa Kohus on muuseas juba mitmel korral otsustanud, et direktiivi 76/464 artikli 7 lõikest 2, mille sõnastus oli identne direktiivi 2006/11 artikli 6 lõike 2 sõnastusega, tulenes, et lubades pidid olema sätestatud heitveenormid, mida kohaldatakse lubatud üksikutele heidetele ning mis põhinevad kvaliteedieesmärkidel, mis on eelnevalt kindlaks määratud nimetatud artikli 7 lõike 1 kohases programmis, mille eesmärk on asjaomaste veealade ja vooluveekogude kaitse (vt eelkõige 2. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-282/02: komisjon *vs.* Iirimaa, EKL 2005, lk I-4653, punkt 68 ja viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus täpsustas selle sama artikli 7 lõike 2 kohta, et eelnevates lubades kindlaksmääratavad asjaomased heitveenormid tuli arvutada sellises programmis kindlaks määratud kvaliteedi eesmärkidega arvestades ning suubla osas läbiviidud uurimuse alusel (vt 25. mai 2000. aasta otsus kohtuasjas C-384/97: komisjon *vs.* Kreeka, EKL 2000, lk I-3823, punkt 41).

26 Sellest tuleneb, et eelnev luba direktiivi 2006/11 artikli 6 lõike 2 tähenduses eeldab kõigi loa saamiseks esitatud taotluste eraldi uurimist ning see ei saa olla vaikiv (vt seoses direktiivi 76/464 artikliga 7 eelkõige 14. juuni 2001. aasta otsus kohtuasjas C-230/00: komisjon *vs.* Belgia, EKL 2001, lk I-4591, punkt 16).

27 Nimelt on iga sellise II nimistu aineid sisaldada võiva kavatsetava heite eelnev ja konkreetne uurimine ühelt poolt vajalik programmide rakendamiseks, mille liikmesriigid on loonud vete reostamise vähendamiseks direktiivi 2006/11 artikli 6 lõike 1 alusel, mille kohaselt kõigi sellist laadi heidete allutamine eelneva loa nõudele kujutab endast nende programmide rakendamise üht viisi. Selline uurimine on samuti vajalik, et määrata kindlaks iga lubatud heite puhul heitveenormid, mis põhinevad keskkonna kvaliteedistandarditel, mis on ette nähtud nendes programmides ning mille eesmärk on vähendada heiteid, mis sisaldavad ühte või mitut II nimistu ainet. Selline uurimus nõuab lisaks suubla konkreetse olukorra hindamist, millega tuleb arvestada heitveenormide kindlaksmääramisel. Teiselt poolt ei oleks vaikiv luba kooskõlas nõudega, mille kohaselt tuleb eelnevas loas sätestada eespool kirjeldatud viisil kindlaks määratud heitveenormid.

28 Neist põhjendustest lähtudes ei vasta selline deklareerimise kord, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis hõlmab vete reostamise vähendamise programmis ette nähtud keskkonna kvaliteedistandardite meeldetuletamist ja haldusasutuste õigust keelata tegevuse alustamine või kehtestada asjaomasele rajatisele konkreetsed heite piirväärtused, direktiivi 2006/11 artikli 6 eespool viidatud nõuetele, kuivõrd sellega ei ole tagatud, et kõigi II nimistu aineid sisaldada võivate heidete osas viiakse eelnevalt läbi konkreetne uurimus, mille tulemusel määratakse kindlaks konkreetsed heitveenormid, mis omakorda määratakse kindlaks kohaldatavate keskkonna kvaliteedistandardite ja suubla konkreetse olukorra alusel. Niisugune kord ei kohusta seega pädevat haldusasutust võtma vastu otsust, mida võiks käsitada eelneva loana direktiivi 2006/11 artikli 6 lõike 2 tähenduses.

29 Pealegi, selliste pinnaveekvaliteedi säilitamise üldiste eeskirjade ning riigiüleste või teatud territooriumi osa puudutavate ettekirjutuste olemasolu, nagu on ette nähtud keskkonnaseadustiku artiklites L. 211-2 ja L. 211-3 ja nagu kohtuistungil esitatu kohaselt 1. aprillil 2008 vastu võetud määruses kehtestatud kalakasvatustele kohaldatavad eeskirjad – isegi kui nendes on ette nähtud sanktsioonid – ega selline deklaratsiooni esitajale kohaldatavate üldiste eeskirjade koopia saatmine, nagu on ette

nähtud sama seadustiku artiklis R. 214-33, ei asenda seda, et kindlaks ei määrata üksikutele heidetele kohaldatavaid heitveenorme, mis määratakse kindlaks kehtestatud keskkonna kvaliteedistandardite ja suubla konkreetse olukorra alusel.

30 Niisiis, vastupidi sellele, mida väidab Prantsuse valitsus, ei hõlma põhikohtuasjas kõne all olev deklareerimise kord selliseid sätteid, millest tulenevalt võiks seda praktikas samastada lihtsustatud loakorraga, mis vastab direktiivi 2006/11 artiklis 6 sätestatud nõuetele.

31 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et vastupidi Prantsuse, Itaalia ja Madalmaade valitsuse poolt oma kirjalikes või suulistes märkustes esitatud väidetele ei saa sellist deklareerimise korda, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis hõlmab tegevuse keelamise õigust, pidada direktiivi 2006/11 artiklis 6 ette nähtud eelneva loa korraga võrdväärseks isegi siis, kui selle eesmärk on haldusmenetluste lihtsustamine ja kontrollimeetmete parem suunamine.

32 Seda järeldust ei sea kahtluse alla Madalmaade valitsuse poolt kohtuistungil esitatud argument, mida toetas ka Prantsuse valitsus ning mis põhineb vee raamdirektiivil.

33 Liikmesriigid võivad vee raamdirektiivi artikli 22 lõike 3 punktis b sätestatud üleminekusätte alusel juba rakendada direktiivi 2006/11 artiklit 6 kohaldades „[vee raam]direktiivis sätestatud põhimõtteid reostusprobleemide ja neid põhjustavate ainete kindlakstegemiseks, kvaliteedistandardite kehtestamiseks ja meetmete vastuvõtmiseks". Eelkõige, nagu tuletas kohtuistungil meelde Euroopa Ühenduste Komisjon, lubab vee raamdirektiivi artikli 11 lõike 3 punkt g kehtestada punktreostusallikast lähtuvate heidete puhul, mis võivad põhjustada reostust, registreerimise korra ja ei kohusta seega vältimatult kehtestama eelneva loa korda.

34 Kuid selline registreerimise kord on isegi ülemineku meetmena mõeldav üksnes vee raamdirektiivi rakendamise raames. Nimetatud registreerimise korda ei saa rakendada sõltumatult teistest selles direktiivis ette nähtud meetmetest – mille olemasolu põhikohtuasja kontekstis ei tulene eelotsusetaotlusest ega Prantsuse valitsuse esitatud märkustest – ja selle rakendamine eeldab, nagu tuleneb sama direktiivi artiklist 11, valglapiirkondade eelnevat kindlaksmääramist, iga valglapiirkonna suhtes analüüside läbiviimist, nende analüüside tulemusi arvesse võtva meetmeprogrammi kehtestamist ning heidete kontrolli sätestamist asjaomaste saasteainete suhtes.

35 Kõigest eelnevast lähtuvalt tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2006/11 artiklit 6 ei saa tõlgendada nii, et see lubab liikmesriikidel pärast keskkonna kvaliteedistandardeid hõlmavate veereostuse vähendamise programmide loomist vastavalt kõnesolevale artiklile sätestada teatavate vähe saastavat laadi rajatiste osas deklareerimise korra, mis hõlmab eelnimetatud standardite meeldetuletamist ning haldusasutuste õigust keelata tegevuse alustamine või kehtestada asjaomasele rajatisele konkreetsed heite piirväärtused.

Kohtukulud

36 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. veebruari 2006. aasta direktiivi 2006/11/EÜ teatavate ühenduse veekeskkonda lastavate ohtlike ainete põhjustatava saaste kohta artiklit 6 ei saa tõlgendada nii, et see lubab liikmesriikidel pärast keskkonna kvaliteedistandardeid hõlmavate veereostuse vähendamise programmide loomist vastavalt kõnesolevale artiklile sätestada teatavate vähe saastavat laadi rajatiste osas deklareerimise korra, mis hõlmab eelnimetatud standardite meeldetuletamist ning haldusasutuste õigust keelata tegevuse alustamine või kehtestada asjaomasele rajatisele konkreetsed heite piirväärtused.

Allkirjad